

DOMÈNEC UMBERT

LES RELACIONS CIU-PSC TORNEN ALS LÍMITS DE LA CORTESIA

Després de la tempesta

Un clima de bonança i diàleg torna a presidir les relacions entre CiU i PSC després de la gran tempesta que fou el debat sobre l'ètica política al Parlament de Catalunya, el 22 de febrer. Les espases, però, continuen ben altes ja que han quedat sobre taula, entre altres, el gruix dels problemes olímpics.

Joan Vila i Triadú

Tant els dirigents socialistes com els de Convergència i Unió donen per tancat del tot l'enfrontament que el mes de febrer els va portar a una escalada d'atacs verbals i acusacions mai no vista a la política catalana. «D'ençà del debat al Parlament —comenta el portaveu del grup de CiU, Antoni Subirà— hem notat una actitud diferent dels diputats socialistes. Estan més oberts al contacte amb nosaltres». Per a Subirà, exemple d'aquest nou clima són el fet mateix de no presentar cap moció després del debat del dia 22 i la retirada posterior de diverses proposicions no de

lleï no gaire ben vistes des de CiU. «Nosaltres estem en un període d'expectatives —aclareix per la seva banda el diputat i responsable de comunicació del Partit dels Socialistes Jaume Sobrequés—, volem que CiU faci algun gest i concreti en fets el que fins ara només són paraules i bones intencions». Segons Sobrequés, abans d'esclatar la batalla per les declaracions de Jordi Pujol a TV3, el 13 de febrer, les converses entre socialistes i convergents per llimar els punts de conflicte anaven força bé.

«La reconversió del Patronat Català Pro-Europa en un organisme no exclusiu de CiU, per exemple —diu el diputat socialista— ja és en vies d'aconseguir-se, perquè vam arribar a un

acord. Però hi ha dos punts més que nosaltres considerem bàsics per saber si es pot parlar d'una nova etapa: l'estatut de líder de l'oposició per a Raimon Obiols i la reglamentació per a l'accés de tots els grups polítics a TV3, ara tan exageradament partidista».

Antoni Subirà opina que aquests no són els esculls bàsics de les relacions entre les dues forces. «Mai no ens hem oposat al fet que Obiols pugui ser considerat el cap de l'oposició, però els altres no volen i per tant no ens convé tenir-los en contra. A més, la figura del cap de l'oposició és més pròpia dels sistemes majoritaris que dels proporcionals, com el nostre. Pel que fa a TV3 —afegeix Subirà— a part que és una qüestió interna de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, nosaltres creiem que l'acusació de parcialitat és del tot infundada. L'opinió pública coincideix en aquest punt».

Antoni Subirà creu que perquè el bon clima actual continuï cal que els òrgans d'expressió socialistes o prò-

xims al PSC deixin de fer servir la seva tàctica habitual d'atacar personalment i no políticament els dirigents convergents. Tot parlant de la revista *La Rosa de Barcelona*, que tant va disgustar el president Pujol, segons va reconèixer al Parlament, Subirà diu: «Desitjaria que fos una frivolidat de quatre militans socialistes i no una revista amb el suport del partit». Tot seguit, però, afegeix que no li trau la son i que no pensa llegir-la més.

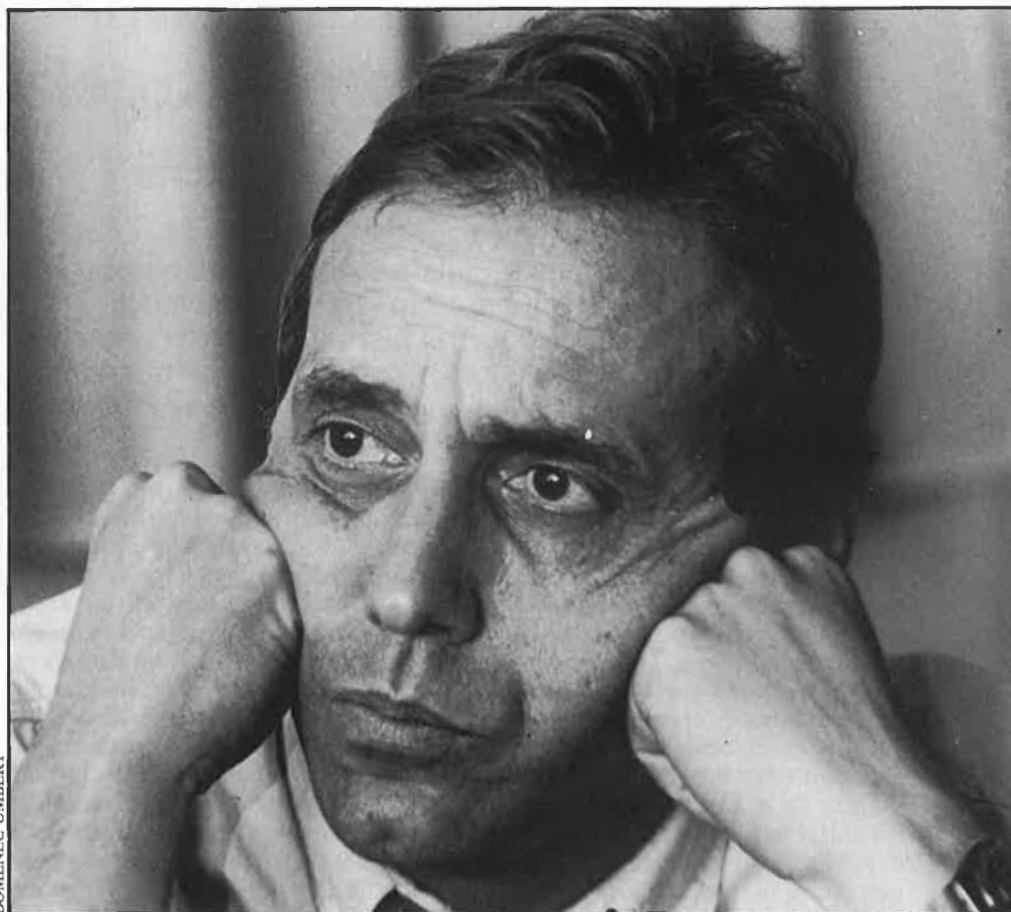
La Rosa de Barcelona, l'edita la Federació del PSC d'aquesta ciutat i des del primer número, repartit i promogut per l'alcalde Pasqual Maragall, s'ha caracteritzat per una crítica àcida a alguns polítics de CiU. El conseller de governació, Josep Gomis, era comparat amb el dictador paraguaià Stroessner, i la dona del president Pujol amb Carmen Polo. Jaume Sobrequés reconeix que s'han donat instruccions als responsables de la revista perquè vagin amb més compte a l'hora de citar els oponents polítics. Per a un pròxim número, però, preparen un dossier sobre els alcaldes de CiU amb vinculacions anteriors amb el franquisme.

«No podem renunciar a fer una política d'oposició —adverteix el diputat socialista Jaume Sobrequés— i una oposició tan dura i crítica com calgui.

Ara bé, procurarem i així ho hem dit als militans, suavitzar les formes per intentar no crispar més l'ambient».

Aquesta directriu s'ha notat ja en els mítings. A l'acte que el PSC va fer el 5 de març al cinema Coliseum de Barcelona, amb la participació de tots els líders (Obiols, Serra, Maragall, Raventós i Solé Tura), les crítiques al govern de CiU van ser més suaus que de costum. L'única intervenció de to agre envers el partit de Jordi Pujol va ser precisament la de Jordi Solé Tura, com si li haguessin assignat el paper de *dolent*, ara que ja el consideren de la cúpula socialista. Raimon Obiols, en canvi, es va mostrar més conciliador, tot i que no va poder estar-se de recordar que «hem assistit a un atac brutal i groller contra el socialisme català». El primer secretari del PSC qualificava així les acusacions d'empastifar el país fetes per Jordi Pujol a TV3, arran de les interpellacions del diputat socialista Josep Maria Sala al conseller Gomis sobre les gestions amb el refugiat Pere Bascompte.

«L'advertim seriosament que aquesta és l'última vegada que aguantem unes declaracions calumnioses», va dir

DOMÈNEC UMBERT

Les eleccions europees faran que s'aixequi de nou el to de veu entre socialistes i convergents.

Obiols al Parlament català el dia 22. «Ja n'hi ha prou —va replicar el president Pujol— de donar-me colps per sota la taula mentre intentem negociar i pactar». Per al líder de CiU, el debat va tenir un efecte catàrtic, és a dir, va servir per recuperar una via positiva de diàleg amb els socialistes. Però han passat més de tres setmanes i aquesta via no es concreta prou, segons el PSC. «Si Convergència i Unió és incapaç de cedir i fer alguns gestos de reconeixement del nostre paper al Parlament —es pregunta Jaume Sobrequés— ¿com volen que ens acostem en aspectes tan àrids com ara l'ordenació del territori?»

I entremig es barregen els problemes entre la Generalitat i el govern central o la possibilitat que els vots de la Minoria Catalana els necessiti el PSOE la pròxima legislatura. «Nosaltres creiem que són coses que no s'haurien de barrejar —diu el portaveu de CiU, Antoni Subirà— perquè les reunions entre els presidents Pujol i González, com la del dia 1 de març, són entre representants de dues institucions, no entre caps de partit. I si parlem del tan airejat pacte PSOE-CiU després de les eleccions, això només són especulacions sense fonament i volades de coloms». Però Jaume Sobrequés creu que el fet

que Raimon Obiols s'entrevistés amb el president González dos dies abans que ho fes Jordi Pujol ha deixat clara una cosa: «Tot intent de pacte entre CiU i el PSOE és completament inviable, és fer política-ficció, si no passa prèviament o alhora per una entesa amb els socialistes catalans».

La convivència política entre uns i altres sembla, de moment, salvada. L'endemà del debat, Pujol i Obiols seien junts en l'homenatge als germans Vila Abadal que es féu al Palau de la Generalitat, com volent demostrar que tot havia tornat a la normalitat. Però uns i altres saben que això és difícil. Queda sobre la taula el gruix de problemes olímpics que enverinen la relació entre la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. Queda per conèixer el contingut de la carta que l'alcalde Pasqual Maragall va anunciar que enviaria al president Jordi Pujol per exposar-li el seu memorial de greuges personal. Queden per endevinar, i això segur que tornarà a fer aixecar el to de veu, unes eleccions europees i unes legislatives que ja no poden tardar gaire. Aquesta història d'amor i odi entre les dues grans forces polítiques catalanes encara té molts capítols per sorprendre'ns □